

El sol entre sembrats

Zenit 2009

Jordi Vinyals • Laia Serret Prunera
M. Dolors Torrens • Maite Crespo
Joan Cavallé

El sol entre sembrats

Zenit 2009

Jordi Vinyals
Laia Serret Prunera
M. Dolors Torrens
Maite Crespo
Joan Cavallé

El títol EL SOL ENTRE SEMBRATS s'ha extret del llibre de Josep Santesmasas
Viatge literari per la vall del Gaià

Primera edició: juny del 2009

© dels textos: els autors

© de la imatge de la coberta: Pep Escoda

© d'aquesta edició: Edicions La Gent del Llamp

Disseny i composició: Imatge-9, SL

Impressió: Zero Preimpresión

ISBN: 978-84-9791-496-3

Dipòsit legal: B-26217-2009

ÍNDEX

Eco.....	9
<i>Jordi Vinyals</i>	
Les pors pregones	45
<i>Laia Serret Prunera</i>	
Esparsos	79
<i>M. Dolors Torrens</i>	
Quimeres breus	105
<i>Maite Crespo</i>	
La intrusa.....	149
<i>Joan Cavallé</i>	

Exspectare sonos, ad quos sua uerba remittat.

OVIDI, *Les Metamorfosis* (III, 378)

EL RECORD

Com un gegant que abraçava el món, havia sorgit. Les seves mans s'havien estès. Era llum, era calor. Tots els tons es confonien al llarg del seu despertar i eren sembrats en la mar. Ell s'hi mirava i es veia engrandir. S'alçava i, aquell ens que havia anivellat l'horitzó, ara es coronava. Era com aquell primer home que havia caminat pel seu zenit fins a caure vençut. La seva vida ho era tot, però tenia un preu: tot el que l'alimentava alhora el consumia. I al final, just a la vora del precipici, les estrelles li retraurién el seu cicle, sense oblidar el seu espurneig vençut tantes vegades. L'aigua salada de la mar, a les tristes morts de l'astre, portava un heroi. Noble d'esperit i de sang, era un cos afeblit que encara no coneixia la fosca.

Les criatures de la mar l'havien esquivat, totes coneixien els càstigs que podien patir. Però, finalment, l'aigua es va acabar. La riba vencia l'oceà irat i el cos embarrancava entre els joncs. El guerrer, vençut pels déus, somiava en aquell veritable final, però de moment no rebría el

(Jordi Vinyals

perdó. La seva ànima encara era massa tendra; la seva barba, massa llisa, i la seva carn, massa dolça. Una jove princesa, de somnis somiats, va veure el pecador. Amb el cor compassiu, es va apiadar del desventurat. A aquella noieta més li hauria valgut no trobar mai el salvador salvat. Ella, però, no gosaria imaginar un món en què el destí no l'hagués burlat d'aquesta manera. La seva carn es cremaria al cor de l'hoste i les seves llàgrimes enfortirien els fils del tapís llunyà. Era la filla del rei i, fascinada pel naufrag, el va portar al palau. Entre les robes dels seus germans, ell es va adormir. El carro trontollava sobre les pedres del camí, les túniques el tapaven i el seu cansament s'anava difuminant.

Els camps domesticats s'acabaven, una majestuosa ciutat apareixia al final d'aquell paisatge i, sense despertar els recels de ningú, la comitiva va passar entre les parades del mercat. Davant del palau, les portes es van obrir a la seva filla. Ella va despertar el naufrag i li va dir que ja no el podia ajudar més. Li va donar unes robes de la seva família i el cos castigat va quedar en la penombra. Però no caminaria a cegues; no tots els déus havien brindat quan el pal major de la seva nau s'havia estellat. Una dea havia vist com no hi podia fer res i ara podria compensar el mariner. El va portar entre els soldats i fins a la mateixa sala del rei. El senyor de la casa va veure un home que entrava amb passos majestuosos. La deessa el va abandonar a la seva sort, però ni així no va quedar emmudit. Una musa fugaç va inspirar les seves paraules. L'home abatut va rearmar-se i el rei, fascinat per aquella veu que es presentava sense dir d'on venia, el va convidar a seure. Un enorme banquet va començar a desfilar. Tots els luxes eren damunt safates de bronze. Menjar i vi van regalimar per aquelles taules on totes les mirades enfocaven el que, d'una manera tan estranya, s'havia guanyat l'honor de seure entre ells.

Quan tots estaven saciats de menjar i de beure, ja només es podia cridar el bard. Fer-li cantar unes gestes que parlessin de glòria, d'una

sang vessada que no els havia tacat. Amb la boca entreoberta escoltarien el ritme, però es mantindrien fermes. Potser algú dels més agosarats arrufaria el front i despertaria l'arruga adormida. El músic, amb la lira entre les mans i la gola neta, va començar la història. Contava una guerra, enaltia els soldats i lamentava els vençuts. Tots es meravellaven d'aquells versos, d'aquelles frases teixides per una dea, però el naufrag es tapava. Cada vegada que els dits impactaven en aquell instrument, una fina punxada el feia recordar. I el poeta seguia liderant aquella tortura. Cantava uns temps passats en què les croades dels homes ho havien governat tot, quan el sofriment no tenia consol. El mariner vestia una capa porpra, color de reis, amb la qual amagava un rostre que era com el de qualsevol. Les seves llàgrimes queien; aquella tela callava una lluita. La melodia continuava, el so martellejava, volia cridar però no podia. Seguia allà, teclejant impunement el dolor. Quan podria parar? Quan no faria falta que s'ocultés rere aquelles robes? El lila es feia més fosc a mesura que la tristor hi anava caient, el deliri no parava. L'aede recitava finament, descrivia aquella ciutat de muralles vençudes on ara tota la sang s'assecava. El cant era preciós, el ritme era constant, tot era dit amb la paraula exacta. Però pocs sentien el que deia. Només els qui l'havien viscut dintre seu entenien aquella batalla. Per als altres era un joc, exercicis formals mereixedors potser d'una branca de llorer. Aquests homes que l'exèrcit mai no havia cridat a combatre podrien recordar aquells acords, i així, quan ho necessitessin, els podrien vessar, narrar-ho des de la distància dient que ells hi havien estat. Tots els guerrers els compadirien, sentirien llàstima pel soldat que no ha desafiat la seva espasa. Però aquests, convençuts per la bellesa de les notes, dirien als déus que ho havien entès. En himnes cridarien que ells van lluitar a Troia, que ells un dia van veure partir Ulisses.

L'EDAT DEL TAST

Vesties de capvespre. El blanc escampat a la pell maridava amb el rosat pujat dels teus llavis i amb el vermut elegant del vestit que et despullava l'esquena. Expandies una aroma de maduixa madura que naixia al teu coll i moria al meu ventre. T'havia estat esperant tot tastant uns primers mossos al restaurant de sempre, escoltant les campanades d'una catedral que difícilment tornaria a acollir els nombrosos pelegrins d'altres temps. Demanares vi blanc per acompanyar la carn encesa. El cambrer, inevitablement atrapat en la fosca insinuació dels teus pits, parpellejà incontroladament mentre mussitava, amb evident dificultat, un *sí* innocent i submís.

Parlàrem molt, o tal volta poc: no t'escoltava. Jo tan sols em delia per descobrir-me dins la humitat dels teus llavis i vessar-m'hi amb la lentitud de les hores mortes. I et mirava. Mirava la gràcia dels teus gestos, la sensualitat de les teves formes, la malícia del teu vestit. Les bombolles blanques d'alcohol entumiren la barrera de precaució que havia alçat entre tu i jo. Els pensaments cremaven al cervell i guspirejaven pels meus ulls, fins per les meves mans. La resta dels comensals del restaurant no semblava que s'adonessin de l'encesa dels sentits. Però, què penses tu? No vas dir-me res. Vaig acariciar-te les cames per sota la taula, encaminant-me cap a un entrecreix que s'obria amb l'obediència

(Laia Serret Prunera

d'un infant abans de rebre un dolç. M'apropava a tu amb més desig que temor. Vaig resseguir el contorn pronunciat dels teus pits, el coll prim, les orelles càlides.

En arribar al meu apartament, dubtares si entrar o no. Uns instants, només. Ja al llit, també tu vas tocar-me. Amb presses i foc. Et vaig començar a estimar. Però vas rebre una trucada. T'incorporares precipitadament. Contestares i digueres coses que jo no podia entendre; excuses i promeses que no eren per a mi. Després de penjar vas mirar-me amb els ulls mig apagats, et posares de nou el vestit que havies comprat, de ben segur, per a la trobada, i marxares sense explicar-me que eres casada i no deixaries el teu marit.

No vaig moure'm del llit. Semblà que encara eres allà, enredats els cabells amb els cabells, prement els meus pits, que tant s'assemblaven als teus, assegurant-me que mai, fins llavors, no havies estimat de veritat.

Encara avui —molt de temps després— visc aquesta mort recordant el tast d'un vi, d'un vi intensament blanc, que s'ha fet ocre i vell.

1

Se'm quedà la teva mirada,
furtiva i fugaç,
incrustada a la pell.

Com la més preuada carícia,
s'endinsà lentament
i travessà el meu ventre.

Furtiva i fugaç,
encara secretament
m'amara,
com qui sent i no gosa
i desitja amb anhel
aquell lloc secret
on es desdibuixa la forma,
mentre el crit del desig
recita un panteix
i m'abraça el seu bes,
és repòs,
cos a cos.

EL TEU COS HORIZZONTAL

A l'alba, amb les primeres clarors que es filtren entre els forats de la persiana, em faig conscient del ritme del teu alenar.

Amb el discerniment encara dins el son, l'escolto, el rebo... A poc a poc, compasso el meu batec al teu bategar i la meva respiració es fa pausada, rítmica, com una cançó de bressol diferent, cantada amb la intenció de despertar-me sense ensurts.

Amb qualsevol pretext..., tant se val la set que la calor, si no he de donar explicacions a ningú en aquestes hores de silenci, en aquests moments d'intimitat absoluta entre tu i jo... M'aixeco i, des de la distància, t'observo a plaer.

Gaudeixo del teu cos horitzontal, que és meu i només meu en aquests instants, perquè penso que allà on jo poso els ulls no els posa ningú més. No és perquè cregui que et puc posseir tan fàcilment; sé que quedes fora de les meves possibilitats, que resultaria estrany que m'adrecés a tu ara mateix i no és el moment adequat..., que tots dos necessitem repòs.

Tot i el meu desig del teu contacte, de la teva abraçada, tot i el meu anhel per sentir-te molt més a prop, per fondre'm amb tu, em conformo a mirar-te, gaudint de la quietud que ens envolta, abans que els veïns i el tràfec interrompin l'encís. Ho faran d'aquí a poc, ho sé, però aquests

(Maite Crespo

moments no els he de compartir amb cap intrús. Valorant-los, em complauen, hi trobo consol.

Et ressegueixo perfils i vores, percebo jocs de llums i d'ombres a sobre teu, em delecto... i anticipo l'instant, d'aquí unes hores, en què el rellotge m'ofereixi el pretext per deixar la resta dels afers diaris.

Llavors, relegant-ho tot, m'aproparé a tu sense més demora, rebré la teva carícia fresca; sense aturall m'endinsaré en les teves aigües i seré finalment part de tu, estimat company de somnis, mar pacient que cada nit em bressoles fins a l'albada.

A FONTS!

—*Et voldria conèixer a fons*—va dir ell, somrient, en apropar-se. Les seves mirades havien establert ponts de contacte per damunt la pista, llac ple de cossos ondulants. Ell havia trigat una bona estona, abans d'atansar-se, observant-la amb intermitències. Però un cop iniciat el trajecte, l'havia recorregut en una sola etapa, fitant-la descaradament.

A la barra, ella s'havia tret de sobre un parell de capsigranys que papallonejaven al seu voltant, mantenint lliure una via d'aproximació, la que portava fins al seu costat més fotogràfic. Semblava com si anés sol..., almenys ella, mentre feia veure que xerrava amb les amigues, no havia estat capaç de distingir-li cap acompanyant. Hi havia alguna cosa en ell que la provocava, que li despertava unes ganes incontrolables d'atreure'l. I tenia un somriure seductor.

—*Et vull conèixer més a fons...*—va dir ell, seriós, després de diferents intents de conversa. No el sentia bé per culpa de la música ensordidora, però li semblava que s'anaven entenent. Va acompanyar les paraules d'un gest cap a la porta. Una mirada molt lenta, que la va recórrer des dels peus fins als ulls i que va deixar fixada damunt la seva boca, va acompanyar la proposta. Es va sentir excitada, però no volia semblar

(Maite Crespo

una conquesta massa fàcil. Va fer un tast prudent del got més proper: ja s'havia equivocat dues vegades de beguda, no tornaria a barrejar-les! Es trobava una mica marejada i no volia acabar inconscient: desitjava agradar-li, seduir-lo, compartir una nit d'èxtasi... Ell li va passar els dits per sobre el braç nu, fent-li unes pessigolles que la van esborronar sencera. D'un glop, s'acabà la beguda. Assentí.

—*Et vull conèixer molt a fons!* —va mormolar, categòric, quan va començar a treure-li roba. Ella va iniciar un gest lleu de rebuig; ell l'aquietà amb una altra d'aquelles carícies brusques, violentes però encara tendres, que ella acabava de descobrir que l'arravataven. Mai no havia experimentat res de semblant. Feien mal, però no podia resistir-s'hi...

—*Et vull conèixer a fons...* —va dir el periodista, resolt, mirant la seva fotografia, extreta de la cartera. Decidí que ella podria ser la protagonista principal del seu proper assaig sobre la nit i les històries que s'esdevenen després d'unes paraules entre desconeguts, al bar o a la discoteca. Per contrastar-les, hauria de buscar-ne amb diferents finals. Mentalment, va començar a redactar el subtítol amb què podia obrir l'article... Desà la foto a la butxaca amb una darrera ullada a la rialla brillant que lluïa impresa al mig del rectangle setinat.

—*Et coneixeré a fons* —va dir-se l'encarregat del cas, en anotar les primeres dades a l'informe preliminar. La seva experiència li permetia anticipar les hores que hauria de dedicar-hi, la gran quantitat de dades seves que arribaria a tenir a les mans, els secrets que se li desvetllarien, els racons foscos que il·luminaria. Sospirà. Havia estat una nit moguda i la feina s'amuntegava. Es posà a escriure.

—*Et vull conèixer a fons* —va dir el forense, receptiu, disposant-se a començar l'autòpsia. Sabia que tot sovint, en els casos de violació i homicidi, era el cos inert però revelador de la víctima qui proporcionava

Quimeres breus)

les dades bàsiques d'investigació, indicant les pistes a seguir fins que els testimonis vius concretaven l'acusació.

Trià un estri de la safata propera. Amb la primera incisió, inicià la coneixença definitiva de la jove desconeguda.

La intrusa)

Crec que puc dir que la meva era, fins no fa gaire, una vida normal. Bastant normal, caldria dir, potser. Vivia sol. Si és que això pot dir-se d'algú que té un gos, dos gats, dues cadeneres, un lloro, un parell de tortugues del Caucas, una peixera plena de peixos de colors i una iguana vetejada. A més a més, de les vint-i-quatre hores que té el dia, n'hi havia deu, de vegades més, que la casa estava ocupada per la senyora Emilia. No cal que aclareixi que la senyora Emilia era la meva dona de fer feines. Ella procurava que tot estigués net i endreçat, anava a comprar, em feia el menjar i em resolva petits problemes de logística. Rarament, però, entre nosaltres, s'establia una mínima conversa més enllà de l'estrictament necessari. Jo treballava molt. Havia entrat de ben jovenet a la casa Bassols i Cia. A poc a poc i amb molta aplicació havia passat de ser mosso de magatzem a encarregat de la unitat d'exportacions. Durant quinze anys no havia parat de treballar, d'estudiar i de viatjar. Parlo anglès, francès, alemany i una mica de japonès, a més a més de català i espanyol. En un dia qualsevol, sortia de casa a les vuit del matí i tornava cap a mitja tarda. Llavors, la senyora Emilia ja estava a punt d'anar-se'n. Mentre jo em treia l'americana i les sabates, deixava la cartera i obria la correspondència, ella m'anava informant de les novetats del dia, em donava les indicacions del sopar i responia les meves escasses preguntes. Era una dona senzilla procedent del sud, casada i amb tres fills, dels quals sempre es mostrava molt orgullosa. Havia estat una sort, trobar-la, quan jo

(Joan Cavallé

més ho necessitava. Als vint-i-sis anys, jo havia assajat un intent de viure en parella, però l'intent havia fracassat estrepitosament. Allò va durar sis mesos i només en va quedar un profund ressentiment. Vaig sortir d'aquella relació molt aclaparat, amb molts dubtes i temors. Si vaig tirar endavant, va ser, no en tinc cap dubte, gràcies a la feina i a la senyora Emilia. Casualment s'havia quedat sense ocupació perquè la família a qui prestava els seus serveis anteriorment havia hagut d'anar-se'n a viure lluny, a Carcassona em sembla (o potser a Montpeller?; no sé què em passa que confonc aquests dos topònims), i ella no estava disposada a fer un canvi tan radical de vida. Aquesta família i jo vivíem a la mateixa escala. Em van dir si necessitava algú que em fes les feines de la casa i no vaig dubtar-ho. Durant vint anys ha estat la meua senyora de fer feines i fins ara tot havia anat com una seda. No crec que ella tingués tampoc de mi cap queixa. He canviat de casa tres vegades i ella ha anat seguint-me. Fins i tot quan, fa tres anys, vaig plantejar-me sortir del centre urbà i anar-me'n a una urbanització, em va venir al darrere. Estic molt acostumat a sentir el fresseig de les seves passes, cada dia en despertar-me. És un so familiar, que em transmet seguretat i m'ajuda a afrontar el nou dia. Sona el despertador i, efectivament, em desperto. Però no sóc d'aquells que s'alcen d'un bot, sinó que m'agrada allargar uns minuts l'estat mig de son mig de vetlla, en què els dos mons, el real i el dels somnis, poden establir relacions i provocar interferències. Durant uns minuts, tot jo vaig acostumant-me al nou dia. I el primer que comencen no són els ulls, sinó l'oïda. Encara ben endormiscat, m'arriben els petits sons del matí. Durant molt de temps, el renou de l'ascensor havia estat predominant i decisiu, en aquests despertars, acompanyat per la remor llunyana dels vehicles. Els darrers tres anys els he passat en una casa aïllada, sense ascensor, on el brogit del trànsit està molt allunyat i esmorteït per finestres de doble vidre. De manera que

La intrusa)

els primers sons que m'arriben són els de la senyora Emilia. La porta de la nevera, el raig d'aigua de l'aixeta, l'arrossegament d'alguna cadira, el descorre's de les cortines... Quan posa en marxa l'espmedora de taronja és senyal que se m'ha acabat el crèdit i he d'alçar-me.

Ja he dit que durant molt de temps la meua vida es caracteritzava per una considerable estabilitat. Tants anys de viure sol, de conservar la mateixa feina, de confiar en la senyora Emilia... Fins i tot diria tants anys de perpetuar uns mateixos hàbits. Per exemple el de sortir cada dia a les 11 de la nit a passejar el gos, un gran danès de color blanquinós anomenat Perla. Aquest era sens dubte un dels millors moments del dia, quan el meu cap es deixava anar i, acomboiat pel silenci i la penombra, desconnectava de les preocupacions del dia. Passejar el gos no és el mateix que divagar sol, perquè Perla era un interlocutor eficaç, silenciós però sempre disposat a comprendre. Mentre passejàvem, de vegades tenia la necessitat d'exterioritzar els meus pensaments. Perla m'escoltava compassivament, solidàriament, tranquil·litzadorament. El trajecte no era mai el mateix, però de manera inevitable sempre passava per un morrot de pedra, pelat de qualsevol vegetació, des d'on es divisa perfectament la mar, amb el seu salpebrat de vaixells ancorats vora la costa. La visió d'aquella llenca plana i brillant com un plàstic rebregat em produïa la mateixa impressió que la ingestió d'un bàlsam. Quan tornava a casa em sentia una persona nova.

Afegiré encara un altre element estabilitzador que m'ha estat fonamental: la meua col·lecció d'ampolles de cervesa. La vaig començar, com sol passar en aquests casos, per casualitat, arran d'un viatge de treball a Salzburg, Àustria. Em van convidar a visitar la fàbrica de cerveses Stiegl i em van regalar una caixa d'ampolles d'una varietat especial que anomenen Bügel. Com que no podia tornar carregat amb aquell equipatge, me les vaig beure a l'hotel. Menys una, que vaig decidir conservar com

COL·LECCIÓ LA GENT DEL LLAMP
VOLUMS PUBLICATS

1. *Ginette*, de Magí Sunyer. Il·lustracions de Joan Rom.
2. *Del temps de joc al joc dels temps*, d'Isidre Grau.
3. *Homenatge a les elegies romanes de Goethe*, de Fermí Roig. Il·lustracions d'Antoni Torrell.
4. *Zenit. Carpeta*. Art/Lletres.
5. *París no existeix*, de Joaquim Soler i Ferret.
6. *Planys de Menó per Diòtima*, de Hölderlin. Traducció de Jaume Vidal Alcover.
7. *Zenit 2. Carpeta*. Art/Lletres.
8. *Epístola en Sol M*, d'Odile Arqué. Il·lustracions d'Anton Roca.
9. *+ que mai per als ulls!*, de J. M. Calleja (Sèrie Zenit).
10. *Pell de llargandaix*, d'Andreu Sotorra (Sèrie Zenit).
11. *El curs de les coses*, de Xavier Amorós Corbella (Sèrie Zenit).
12. *L'amor no és problema*, de Joan Cavallé (Sèrie Zenit).
13. *Entre malucs*, d'Adam Manyé (Sèrie Zenit).
14. *El telèfon*, de Joan Cavallé i Busquets. Fotografies de Carles Fargas (Sèrie Zenit).
15. *Punt i seguit*, d'Antoni Torrell.
16. *La mà esquerra*, de Guy de Maupassant. Traducció de Joan Cavallé.
17. *L'error bellíssim*, de Magí Sunyer. Il·lustracions de Pere Español Bosch.
18. *Quid veritas?*, de Cori Pedrola.
19. *L'orgull de ser pocs. Poesia. Tortosa 1952-1993*, a cura d'Albert Roig.
20. *Suspíria*, de Montse Palau. Il·lustracions de Marcel Pey.

21. *El mas dels casaments. Tres peces curtes*, de Josep A. Baixeras.
22. *Déus menors*, d'Aleix Cort.
23. *Binomis*, de Rosa Pagès.
24. *El ventall de Lady Windermere*, d'Oscar Wilde. Traducció d'Odile Arqué.
25. *La meua localitat - Instrucció de sumari. Oratori en onze cants*, de Peter Weiss. Traducció de Macià Riutort.
26. *Per confondre els incauts*, de Xavier Amorós Corbella.
27. *Mar neta*, de Magí Sunyer.
28. *Dimes i l'altre*, de Joan Cavallé i Antoni Torrell.
29. *Memòria del Natzarè*, de Miquel Maria Gibert.
30. *Escriu un cercle*, de Gabriel Guasch.
31. *Els Pelicà*, de Raymond Radiguet. Traducció de Joan Cavallé. Il·lustracions de Pere Español Bosch.
32. *Diccionari caòtic*, de Frank Prats.
33. *Intermezzo*, de Henrich Heine. Traducció d'Apel·les Mestres.
34. *Falling down*, de Marcel Pey.
35. *Llibre de plagis*, de Rosa Pagès.
36. *Camaleotròpiques*, d'Aleix Cort.
37. *La fira de Plundersweilern*, de Johan Wolfgang Goethe. Edició bilingüe de Josep A. Baixeras i Jordi Jané.
38. *I després, el silenci*, de Magí Sunyer.
39. *Poemes inèdits de Xavier Amorós. 1940-1959*. Estudi i tria de Xavier Amorós Corbella.
40. *La llum dels extraviats*, de Xosé Maria Álvarez Caccamo. Traducció de Xavier Rodríguez Baixeras.
41. *Sophie o els mals de la discreció*, de Jaume Vidal Alcover.

42. *Les darreres cartes de Jacopo Ortis*, d'Ugo Foscolo. Traducció de Xavier Bonillo.
43. *Els rivals*, de Richard B. Sheridan. Traducció de Rosanna Rion.
44. *El dia més foll*, de Peter Turrini. Traducció de Josep A. Baixeras.
45. *Conté un secret*, de Magí Sunyer.
46. *Del quadern número 7*, de Joan Casas.
47. *Narcís als llimbs*, de Josep A. Baixeras.
48. *Descripció del blanc*, de Gabriel Guasch.
49. *Runa plena*, d'Isabel Ortega.
50. *Apunts per al retrat d'una ciutat*, de Borja Bagunyà.
51. *El crític*, de Richard B. Sheridan. Traducció de Rosanna Rion.
52. *El deixant del temps*, de Jordi Gebellí. Pròleg de Joaquim Mallafrè.
53. *Retorns de l'est*, de Xavier Farré.
54. *Aquell regust d'ampla llibertat. Memòria de Josep Lluís Savall*.
55. *Lexili de Constança*, d'Adrià Targa.
56. *Zenit. Literatura 2008*.
57. *Contes menestrals*, de Josep Anton Baixeras.
58. *Terra fonda*, de Lurdes Malgrat.
59. *Nòmada*, d'Isabel M. Ortega Rion.
60. *L'errant o Els cavallers desterrats*, d'Aphra Behn. Traducció de Iolanda Pelegrí i Julie Wark.
61. *El sol entre sembrats. Zenit 2009*.

FORA DE COL·LECCIÓ

I tanmateix, pallasso, de Llorenç Moyà (Llibres Rai).

